

Θεσσαλονίκη, 1980

Κατερίνα Μ. Δώδεκα χρόνων

Το κείμενο αυτό προέρχεται από μία συζήτηση – συνέντευξη με την Κατερίνα Μ., δώδεκα χρόνων, στη Θεσσαλονίκη του 1980. Ο συγγραφέας διατήρησε το αφηγηματικό ύφος, συντόμευσε όμως την πολύωρη συζήτησή του.

οβάμαι πολύ ότι θα χάσω φέτος τη χρονιά μου στο σχολείο. Δεν καταλαβαίνω πολύ καλά τα Ελληνικά, γιατί στη Γερμανία πήγαινα στο γερμανικό σχολείο. Οι γονείς μου δούλευαν βάρδιες και μερικές μέρες δεν τους έβλεπα καθόλου. Ιδίως τον πατέρα μου τον έβλεπα μόνο την Κυριακή, γιατί δούλευε και τα Σάββατα. Αναγκαστήκαμε να έρθουμε στην Ελλάδα, γιατί η μητέρα μου χτύπησε στη δουλειά της και έπαθε μια αναπηρία στο χέρι. Τώρα δεν την παίρνουν σε καμιά δουλειά, αλλά δεν της έδωσαν και σύνταξη.

Πηγαίνω στην έκτη τάξη του δημοτικού σχολείου. Ο δάσκαλος ξέρει μόνο «καλημέρα» να λέει στα Γερμανικά και κάθε μέρα μου λέει «γκουτμόργκεν». Το λέει όμως τόσο άσχημα, που νομίζω ότι με κοροϊδεύει. Στην αρχή ανακάτευα πολλές γερμανικές λέξεις στην ομιλία μου και όλοι με έλεγαν «γερμανάκι», και με λένε ακόμα. Τους αρέσει να βγάζουν παρατσούκλια στους άλλους, αλλά δεν μπορώ να πω ότι δε με αγαπούν. Και οι δάσκαλοι με αγαπούν, μόνο που δεν μπορούν να καταλάβουν τις δυσκολίες μου. Δεν έχω καλούς βαθμούς και αυτό με στενοχωρεί. Προσπαθώ να διαβάσω, αλλά μερικές φορές δεν καταλαβαίνω και οι γονείς μου στο σπίτι δεν μπορούν να με βοηθήσουν.

Ο πατέρας μου τώρα έχει καφενείο και είναι όλη την ημέρα απασχολημένος. Στη Γερμανία δούλευε σε εργοστάσιο, στη MERCEDES. Η μητέρα μου δεν εργάζεται, μερικές ώρες μόνο το απόγευμα βοηθά τον πατέρα μου στο καφενείο. Φίλους δεν έχω. Μετά το σχολείο πηγαίνει καθένας στο σπίτι του και τα παιδιά της γειτονιάς δεν έχουν πού να μαζευτούν, να συναντηθούν για να κάνουν παρέα. Η γειτονιά μας είναι όλο πολυκατοικίες κι εμείς δεν πρόκειται ποτέ να την αλλάξουμε, γιατί ο πατέρας μου λέει πως έχυσε μαύρο ιδρώτα στη Γερμανία για να αγοράσει το διαμέρισμα και θέλει εδώ μέσα να γεράσει. Εγώ, να σου πω, αν μπορούσα, θα ήθελα να γυρίσω στη Στουτγκάρδη. Δεν είναι ίσως τόσο ωραία όσο στη Θεσσαλονίκη, δεν έχει ήλιο και θάλασσα, αλλά νομίζω ότι εκεί μπορώ να σπουδάσω καλύτερα και να ζήσω.

Γιώργος Ξ. Ματζουράνης
(Γερμανία)